

Indenrigsministeren: Ved Sagens 1ste Behandling har jeg allerede udtalt, at jeg ikke skulde være uwillig til at gaade videre, udover det, som var foreslaaet i det af mig foreslagte Lovudkast. Det ærede Udvalg er ganske vist gaaet meget videre end af mig oprindeligt foreslaaet, men dog ikke videre, end at jeg endnu ret godt kan følge med. Der er kun enkelte Bemærkninger, som jeg maa knytte til Udvalgets Forslag, men som jeg dog ikke tillægger en saa stor Betydning, at jeg paa dette Standpunkt har villet stille Underændringsforslag, for at faae dem bragte under det høie Things Afgjørelse. Jeg skal saaledes, hvad den første af Udvalget foreslaaede Paragraph angaaer, som bestemmer Befordringsmaaden, kun gjøre opmærksom paa, at det kan være tvivlsomt, om det er tilstrækkeligt at bestemme i Loven, at Befordringen skal stee paa den efter Omstændighederne billigste Maade. Man maa jo nemlig erindre, at den Fattiges Hjemsendelse vil blive foranstaltet af andre Autoriteter, andre Communer end den, som skal bære Udgifterne derved, og det Spørgsmaal ligger derfor nær, om det er en tilstrækkelig Vættghjælp for, at Transporten i Virkeligheden vil komme til at stee paa den billigste Maade, at det her i Loven er anbefalet eller paabudt, at det skal stee saaledes, naar der ikke tillige er nogen Begrænsning for, hvad vedkommende Autoritet kan udgive for at faae en Transport foranstaltet. Dersom der skulde indsettes i Loven en saadan Begrænsning, f. Ex. en vis Transportudgift pr. Miil som Maximum, maatte der naturligtvis ogsaa i Loven findes en Bestemmelse om, paa hvilken Maade det Overflydende blev at udrede, naar Transporten ikke havde kunnet have for Lovens Maximumpris, eller i alt Fald hvilken anden Transportmaade der saa maatte træde istedetfor den her i Loven befalede. Der kunde altsaa enten fastsættes, at, naar Befordringen ikke kunde staaes tilveie for en bestemt Priis, f. Ex. 1 Rd. pr. Miil, eller hvad man vilde ansee for passende, saa blev til Befordring at anvende Amtsreise, eller ogsaa, at, forsaavidt Befordringsudgiften kom til at overstyde et bestemt Maximum, saa blev den at udrede af en anden

end Forsørgelsescommunen, f. Ex. Opholdscommunen, der har foranlediget Transporten, og som muligvis selv har foranstaltet den altsor kostbare Transport. Jeg henleber kun Opmærksomheden paa denne mulige Mangel i Lovudkastet; det vil beroe paa Udtalelserne i Thinget, saavel om Endringsforslaget eller rettere om det nye Lovudkast i dets Heelhed som om de enkelte Bestemmelser deri, hvorvidt jeg skulde finde mig foranlediget til at give disse Bemærkninger et bestemt Udtryk i bestemte Endringsforslag, som kunde komme til Thingets Afgjørelse ved tredie Behandling. At jeg iøvrigt ganske billigere, at man fraviger den tidligere Transportmaade fra Sogn til Sogn og kommer ind paa en gennemgaaende directe Transport af Betlere, Løsgængere og Fattige, troer jeg egentlig følger af sig selv. — I § 2 har Udvalget med Hensyn til Udredelsespligten sondret mellem Befordringen af Betlere og Løsgængere paa den ene Side og af egentlige almindelige Fattige paa den anden Side. Jeg kan tiltræde, hvad Udvalget har udtalt til Støtte for, at det forlanger Hjemsendelsesudgifterne for Betlere og Løsgængere udrede alene af Forsørgelsescommunen; der paaligger ganske vist Forsørgelsescommunerne en særlig Pligt, i alt Fald en moralsk Forpligtelse, til at holde Betlere og Løsgængere, som der høre hjemme, paa deres egne Enemærker og sørge for, at de saavidt muligt ikke streife ud over Forsørgelsesdistriktet. Jeg skal ogsaa kun med Hensyn til dette første Stykke af § 2 gjøre opmærksom paa, at denne Bestemmelse, naar man sammenholder den med, hvad Udvalget har foreslaaet i § 3, sandsynligtvis kun vil finde Anvendelse i et temmelig ringe Omfang. Mig bekendt eksisterer der ikke nogen Hjemsendelsesret med Hensyn til Betlere og Løsgængere, undtagen forsaavidt de ved Dom ere kendte skyldige i dette Forhold, men i dette Tilfælde ville de i Almindelighed gaae ind under Bestemmelsen i § 3 om Hjemsendelse fra Tvangsarbejdsanstalter, og første Stykke af § 2 vil kun komme til at omfatte de Betlere og Løsgængere, som efter Dom ere blevne straffede med Bånd og Brød. — Jeg maa endnu med Hensyn til Betleres og Løsgængeres Hjemsendelse gjøre opmærksom paa, at der skulde